

opusdei.org

Supruga, majka četvero djece i vlasnica klinike

Maribeth Burger,
četrdesetdvogodišnja fizijatrica,
supruga i majka četvero djece.
Fizijatar je i vlasnica klinike za
ortopedsko-fizikalnu terapiju u
Virginiji.

18.07.2012.

Mary Beth Burger je
četrdesetdvogodišnja
supernumerarija. Supruga je i majka
četvero djece. Fizijatar je i vlasnica

klinike za ortopedsko-fizikalnu terapiju u Virginiji. Njezin je najstariji sin, Christopher, rođen slijep te ima i druge hendikepe, uključujući i jedan od oblika autizma. Ona i njezin muž posvojili su svoje drugo dijete, rođeno u Vijetnamu. Mary Beth pridružila se Opusu Dei 1989.godine. Objašnjava kako je upoznala Opus Dei:

„Moja je majka član Opusa Dei i to već gotovo trideset i više godina. Ona i jedna njezina prijateljica drže klub za djevojčice sedmog i osmog razreda. Ja sam bila dio tog kluba i imali bismo s vremena na vrijeme određene aktivnosti u jednom od centara Opusa Dei, tako da smo išli tamo.“

Odlučila je ne pohađati mnoge od aktivnosti Opusa Dei tijekom srednje škole jer je bila zaokupljena drugim stvarima i nije bila baš zainteresirana. Sjeća se da je išla na

jednu ili dvije duhovne obnove. Njezina je majka nije nikada tjerala da pohađa programe Opusa Dei. Kao dio obiteljskog rituala tijekom srednje škole redovno je išla na nedjeljne svete Mise. Kada je dospjela na fakultet – išla je na Sveučilište James Madison – postala je aktivna u jednom od socijalnih programa kampusa. Uživala je davati sebe drugima u tom programu. Počela je osjećati potrebu za većom euharistijskom pobožnosti pa je počela svakodnevno ići na Misu i u Euharistiji je našla duhovnu hranu. Znala je da u programima kršćanske formacije koje daje Opus Dei izrazito naglašavaju Euharistiju i ohrabruju da se pomaže drugima pa je počela svaki mjesec pohađati duhovne obnove u centru Opusa Dei u Washingtonu. U isto je vrijeme i dalje bila aktivna u programu svoga kampusa.

„Kada sam došla na fakultet odlučila sam ići na razmatrajuće molitve u centar Opusa Dei jer mi se sviđalo to što sam tamo mogla čuti i željela sam napredovati u svojoj vjeri.

„Posvojila“ sam jednu baku u staračkom domu i išla bih je posjećivati jednom tjedno ili jednom u svaka dva tjedna. I tako sam radila tri godine. Također sam išla na mjesto gdje su živjeli odrasli s cerebralnom paralizom. Jednom mjesečno smo i za njih pripremali različite aktivnosti.“

Mary Beth je uvidjela da ima poziv u Opusu Dei nakon što je završila svoj fakultet. Objašnjava kako se to dogodilo:

Prišli su mi i pitali me, „Misliš li možda da imaš poziv?“ Tako da sam se o tome molila i tako sam shvatila da zaista imam poziv u Opus Dei. Sve što sam čitala – sva djela svetog Josemarije – sve mi je to imalo smisla

i davalo je smisao svemu ostalom u mom svakidašnjem životu. Daje svrhovitost svemu što radim svakoga dana.

Slijede neki od odgovora koje je Mary Beth dala u jednom razgovoru o svom životu i Opusu Dei:

P: Jeste li sama vlasnica svoje ordinacije? Kakvom se fizikalnom terapijom bavite?

Mary Beth: Da, vlasnica sam. Ortopedijom za pacijente koji nam dolaze, odnosno, imaju problema s leđima i vratom, ljudima koji su ozlijeđeni u automobilskoj nesreći, ljudima koji su zadobili bolove u leđima i vratu uslijed dugog sjedenja za kompjuterima jer ne sjede ispravno. Liječimo ljude s bolovima u ramenima ili one kojima su operirana ramena ili koljena, ljude koji su pali na ledu i slomili zglob.

P: Je li teško balansirati između posla i obitelji?

Mary Beth: Da, to je izazov. Meni je lakše jer mi pomaže svekrva, ona drži stvari pod kontrolom dok me nema pa se mogu posvetiti rješavanju problema kada je to potrebno. Ali ponekad je zaista izazov upravljati sa svime kao supruga, majka i voditelj klinike.

P: Ranije ste spomenuli da vas je privuklo to što Opus Dei naglašava Krista i Euharistiju. Ali što je bilo to što je zaista „kliknulo“ u Vama? Možete li objasniti konkretno kakav utjecaj Opus Dei ima u Vašem danu, kako mu to daje smisao?

Mary Beth: Pa, moja djeca su sada malo starija, ali, primjerice, mijenjanje pelena: to što sam shvatila da možete davati slavu Bogu kada tu pelenu dobro promijenite. Također kada liječim pacijenta,

pomolim se za njega tako da ne samo da pokušavam pomoći tijelu nego gledam na tu osobu u cjelini kada je liječim. Još jedan primjer: kada kuham večeru i nešto me naživcira, mogu prikazati tu frustraciju i znam da je na takav način i ta neugodnost plodna i da postoji smisao iza svega što ne polazi za rukom. Ako shvatite da to možete prikazati: sve što radite dobiva smisao i svrhu.

P: Kako Opus Dei utječe na Vaše profesionalne standarde, Vašu obuku i na način na koji izvršavate svoje obaveze, bilo da se radi o poslu kod kuće ili u klinici?

Mary Beth: Kako bi svu slavu dali Bogu, sve što radite trebate raditi najbolje moguće – bilo da ste u kući i kuhate ili pospremate. Nisam baš najorganiziranija osoba, ali trudim se sve napraviti najbolje što mogu. I dalje idem na obrazovanje jer želim biti u tijeku sa zbivanjima jer svojim

pacijentima želim biti u stanju pomoći najbolje moguće, na taj način dajem slavu Bogu. Pokušavam sve uobičajene stvari raditi nadnaravno tako što ću Bogu prikazati sve što radim. Sve što radite, radite najbolje moguće – bilo da ste s djecom vani u parku ili na poslu, trudite se biti radosni. Ujutro, prije nego se probude, ja se molim i to prvo za strpljenje i radost kada se djeca probude i svi me u isto vrijeme krenu zvati: mama, pa mama, i mama... samo da ostanem radosna i strpljiva. Također se molim da u određenim stvarima vidim humor tako da ne reagiram svojim irskim temperamentom nego najbolje moguće. Kada znate da sve radite za Boga, jednostavno to pokušavate raditi najbolje moguće.

P: Životni plan u Opusu Dei je zahtjevan. Uključuje svakodnevnu molitvu. Većina ljudi čini pola sata molitve ujutro, pola sata popodne,

svakodnevna Misa, krunica, duhovno štivo, druge molitve. Je li teško? Kako sve to uspijevate?

Mary Beth: Pa, trebate imati dobar raspored, ja recimo ustanem ranije nego djeca. Ponekad ni to ne funkcionira pa trebate imati natjecateljski duh i smiješak. A ako se dogodi da se dijete probudi u vrijeme kada još ne bi trebalo, i dalje se molite dok radite što već trebate raditi s njima. I jednostavno razgovarate s Gospodinom dok razgovarate s njima. Ali zaista se trudim ustati prije nego se oni probude tako da se mogu pomoliti i također pročitam duhovno štivo jer tijekom dana mi je to zaista teško uklopiti, pogotovo sada kada su stariji i preko dana više ne spavaju.

P: Mnogo vremena ulažete u mentalnu molitvu, duhovno čitanje. Kako Vam to zaista koristi? Koji su benefiti?

Mary Beth: Pa, na takav način mogu usmjeriti svoj dan; tako dobijem ravnotežu. Pomaže mi da sve što radim kroz dan ostane usmjereno na Boga. Kada ne učinim neku od tih stvari poput molitve, duhovnog čitanja ili pozdrava Djevici u podne, izgubim taj osjećaj Božje prisutnosti. Postoje dani kada Bog nije u središtu i ti dani nisu toliko ispunjeni i nemaju toliko smisao. Zapravo sam puno sretnija kada se borim sve ispuniti.

P: Dakle, sretniji ste kada živite svoj životni plan onako kako predlaže Opus Dei?

Mary Beth: Mnogo sam sretnija.

P: A kako to utječe na ljude oko Vas?

Mary Beth: Jako se primijeti jer kada sam u prisutnosti Božjoj, kada se moja djeca ujutro ustanu, ako sam izmolila svoju molitvu i ako sam ona

prava, kažem – u redu, ovo je za tebe
Gospodine. Mnogo sam sretnija,
puno veselija i puno bolja mama.
Ponekad se svašta dogodi, pa umjesto
da eksplodiram mogu sve
preokrenuti i reći: „U redu je, sve je u
redu. Nemoj se oko toga brinuti.“
Posve drugačije reagiram i to na
puno bolji, pozitivniji način kao
majka ako uspijem zadržati Božju
prisutnost tijekom dana. U uredu,
kada kasnimo s rasporedom ili se
dogodilo nešto s čim se
administrativno trebam pozabaviti
ako se zaustavim i kažem „U redu,
Gospodine, postoji razlog i smisao iza
ovoga“, to mijenja način na koji se
nosim sa situacijom i način na koji
reagiram. Također kao supruga,
nastojim biti najbolja supruga svome
mužu, biti sretna i vesela kada mi
muž dođe s posla. Vidi se razlika ako
sam uspjela tijekom dana ostati u
Božjoj prisutnosti. Ako je u pitanju
dan kada sam neprestano mislila na
Gospodina, kada Tom uđe u kuću

puno sam sretnija i pozdravim svog supruga bolje nego kada samo ludo trčim uokolo i ne mislim na druge.

P: Što mislite, kako Vas Opus Dei podržava kao ženu? Ovako kad govorite netko bi mogao zaključiti „Oh, ona uvijek misli na druge, možda to znači da je ona poput otirača, pušta da ljudi po njoj gaze.“

Mary Beth: Ne, zapravo me Opus Dei potvrđuje. Kada bi Opus Dei na mene gledao samo kao na ženu tada ne bih bila toliko dobar fizijatar kao što sam dobra majka. .

P: Dakle Opus Dei podržava činjenicu da ste zaposlena žena i kod kuće i izvan kuće?

Mary Beth: Opus Dei vam daje vodstvo da pronađete smisao u onome što radite, ali ne govori vam što da radite. Na žene se ne gleda kao

na ljepuškata stvorenja. Opus Dei vam pomaže da budete

tip žene kakva ste pozvani da budete, kakva želite biti za Boga.

P: Pričate li ikada svojim pacijentima o Bogu?

Mary Beth: Da, zapravo to i radim. Kao fizijatar viđam svoje pacijente dva ili tri puta tjedno i tako ih upoznam. A ovisno o pacijentu, samo to što im kažem nešto malo čini veliku razliku. Imam jednu pacijenticu koji mi je sada zapravo jako dobra prijateljica. Bila je daleko od vjere i tako je bilo trideset godina i jednostavno smo krenule razgovarati. Razgovarale smo o tome kako je bila katolkinja i počele smo razgovarati o Bogu. Kroz neke razgovore koje smo vodile, ona se zaista vratila natrag svojoj vjeri, otišla je na ispovijed i sada gotovo svaki dan ide na Misu. To je za njezin život značilo veliku promjenu.

Drugima, pogotovo katolicima, jednostavno predložim da svoju bol prikažu Bogu ili na suptilan način spomenem kako mogu razmišljati o našem Gospodinu na križu i ujediniti svoju bol s njegovom, ili mogu svojoj boli dati smisao prikazujući je za nekoga u svojoj obitelji tko ima problema.

P: Prime li oni to dobro kada im date takav savjet?

Mary Beth: Da. Zapravo, vodim se osjećajem kome što reći. Ne kažem to svakome koga vidim na ulici, sve ovisi o osobi, mislim li mogu li oni to razumjeti ili ne. Tako da oni kojima obično govorim o patnji su oni pacijenti koji pokazuju potencijal da bi to mogli shvatiti.

P: Molite li za svoje pacijente? Ako da, kako?

Mary Beth: Pokušavam. Ovisi o danu. Ako je dan dobar, obično se

sjetim moliti za određene ljude, a ako ne, onda obično stvari ne ispadnu onako kako bih željela, ali tada ponovo pokušam. Svaki je dan novi dan.

P: Je li se ikada itko uvrijedio kada ste mu na taj način govorili o patnji ili Bogu?

Mary Beth: Ne, zapravo nisam imala takav slučaj. Pokušavam to raditi na jako prirodan način i nenametljivo, i ne razgovaram sa svakim pacijentom o Bogu jer, kao što sam već rekla, ovisi o pacijentu kojeg vidim, o tome koliko ona ili on mogu razumjeti, i o stupnju našega odnosa.

P: Imate jedno dijete s ozbiljnim bolestima. Možete li opisati od čega sve boluje Christopher?

Mary Beth: Christopher je rođen s mikrocefalijom, što znači s manjom glavom, te s nekoliko katarakti i nekoliko oštećenja retine. Potpuno je

slijep te ne razlikuje čak ni svjetlo i tamu. Također ima i Asperger sindrom koji je jedan od oblika autizma, s kojim ipak može bolje i više funkcionirati. Kada je imao dva mjeseca, otkrili smo da je slijep. Nismo znali koliko. Kada je išao u vrtić, shvatila sam da se tu još nešto događa. Pa smo krenuli na testiranja i saznali da uz sljepoću ima i Asperger sindrom. Također smo nedavno shvatili da Christopher ne može ništa naučiti.

P: Je li bilo teško Vama i Vašem mužu kada ste shvatili da je slijep?

Mary Beth: Pa, iznenađujuće, i vjerojatno zato što sam imala potporu Opusa Dei, nije nam toliko teško palo kada smo otkrili da je slijep. Pomislila sam, U redu, Gospodine, dao si mi ovo posebno dijete s posebnim potrebama, i znam da će uz tvoju pomoć sve biti u redu. Ovo je jedan maleni dodatni izazov

kojeg nam stavljaš na put. Znam mnogo osoba koje imaju problema s vidom, a koji, s pravom pomoći i s pravim sredstvima, žive prilično pristojan i normalan život. Sjećam se kako mi je jedna osoba iz Odjela za slabovidne osobe u Virginiji rekla: „Čini mi se da se jako dobro nosite s tim što vam je sin slijep.“ Šokirala se kako smo to dobro prihvatili. Rekla sam da je to zato što imam vjeru i zato što na stvari gledam nadnaravno. Mislim da je to bilo od najveće pomoći u nošenju s ovom bolešću.

P: Kako to mislite nadnaravno? Što to znači?

Mary Beth: To znači izdići sve s ljudske razine, dati svemu božansku dimenziju. Umjesto da samo kažete: „O Bože, ova je osoba slijepa,“ ili „Što ćemo učiniti?“ sve gledate iz Božjeg plana. Bog ima plan i prikazujući i uzdižući stvari Bogu govorite:

„Dobro, Gospodine, evo što se odgađa“ ili „Ovo je tvoja volja“. Bog je tamo i pokušavaš biti jedno s njim u svemu što činiš.

P: Jeste li ikada bili tužni u vezi toga? Jeste li ikada bili ljuti na Boga ili ga ispitivali zašto baš vaš sin ima ova ograničenja u životu?

Mary Beth: Ima trenutaka kada ugledam drugog dječaka koji trči niz ulicu i pitam se kako bi bilo da Christopher može biti poput njega. Dakle, s te strane gledano, radi se o križu, izazovu, jer on ne može učiniti puno toga što mu vršnjaci mogu. Ali ljuta, ne.

P: Moli li Vaš sin?

Mary Beth: Da, imamo vrijeme za molitvu, osobito navečer. Molimo se tijekom jela. Djeca se zapravo ne mole tijekom dana, ali vide što ja radim. Zajedno molimo dijelove krunice. Ponekad to funkcionira, a

ponekad, da budem potpuno iskrena, ne. Sve ovisi o danu. Izazov je pridobiti Christophera da prikazuje svoju patnju. Kada se naživcira, kaže: „Ne želim to prikazivati!“ Ali i zdrava djeca mogu na taj način reagirati. Izazov je pomoći mu da razumije smisao i vrijednost patnje.

P: Dakle, općenito govoreći, mislite li da Vam je činjenica da ste u Opusu Dei pomogla kao majci, osobito s djetetom koje ima tako ozbiljan hendikep?

Mary Beth: Pomaže mi jer svoje dijete vidim kao dijete Božje. Svi smo mi djeca Božja i svi smo poseban blagoslov. Ali to sasvim drugačije doživljavate kada vidite Christophera, znam da je on poseban dar kojeg nam je Bog dao, a to što sam u Opusu Dei pomoglo mi je da na stvari gledam pozitivno. Da nemam Opusa Dei ne znam koliko bih bila pozitivna u svojim

razmišljanjima. Volim misliti da bih svejedno bila, ali definitivno mi je pomoglo da ostanem pozitivna i da se trudim biti bolja mama. To što ima Aspergerov sindrom, poteškoće s učenjem i slijepoću – sve to jako utječe na Christophera. U početku sam mislila, Dobro, slijepo dijete, mogu mu pomoći da postane neovisan. Ali kada imate Aspergerov sindrom i poteškoće s učenjem uz probleme s vidom, to mijenja sve vezano uz to koliko Christopher uopće može biti neovisan kada odraste. Moj je posao pomoći Christopheru da bude najbolja osoba koja može biti, da raste u Božjoj ljubavi i mudrosti i da bude najbolji što može. Ali idem iz dana u dan, s Božjom milosti i uz potporu i vodstvo Opusa Dei.

Ovo je članak iz knjige Žene Opusa Dei: Njihovim riječima (Izdavačka kuća Crossroad, 1.travnja, 2009),

urednice M.T. Oates, Linda Ruf i
Jenny Driver.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/suprugamajka-cetvero-djece-i-vlasnica-klinike/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/suprugamajka-cetvero-djece-i-vlasnica-klinike/)
(7.08.2025.)